

VESTITORUL

Organ al Eparhiei române unite de Oradea și revistă de cultură religioasă.

Redacția și Administrația:

Oradea,

Parcul Ștefan Cel Mare No. 8.

Apare la 1 și la 15 a fiecărei luni.

Abonament:

Pe un an . . . . . 200 Lei.

Exemplarul . . . . . 5 Lei.

PARTEA OFICIALĂ

No. 63—1927.

† Necrolog.

Cu durere comunicăm Ven. Cler. diecezan, că M. On. *Augustin Târziu*, protopop emerit, paroch în Cordău în ziua de 3 Ianuarie 1927 a repausat în Domnul în anul al 70-lea al vieții și al 42-lea al preoției sale.

In veci amintirea lui!

Oradea, 12 Ianuarie 1927.

No. 16—1927.

„Cuvântul Adevărului“.

Părinții călugări ai Mănăstirii Bicsadului dorind ca preoțimei din pastorație să-i dea mână de ajutor în misiunea ei de a propovădui cuvântul Domnului și să-i servească cu îndreptări pentru viața spirituală și cu informații de ordin pastoral și ritual, s'au decis ca să reinceapă editarea revistei de predici și pastorală „Cuvântul Adevărului“, pe care cu toată căldura o recomandăm atențiunei Ven. Cler diecezan.

Toți cei ce doresc a abona revista sunt rugați, ca până în 1 Februarie crt. să incunoștințeze despre această Administrația revistei „Cuvântul Adevărului“ în Bicsad (Mănăstirea Sf. Vasile Cel-Mare) trimițând totodată și cel puțin jumătate din costul abonamentului de 200 lei anual.

Oradea 12 Ianuarie 1927.

No. 64—1927.

Preoți reposați în anul 1926.

În cursul anului 1926 au repausat în Domnul următorii preoți diecezani: Samuil Ciceronescu canonic lector, Aurel Popovici paroch în Mociar, Ioan Ajaki preot deficient, Augustin Antal paroch în Petrani, Ioan Popp paroch în Păulești, Augustin Santai Paroch în Gurba. Pentru repausul sufletului acestor confrați adormiți conform dispoziției circularului Nostru No. 1552 din 9 Iulie 1925 fiecare preot diecezan are să celebreze trei Sf. Liturghii.

Oradea 12 Ianuarie 1927.

PARTEA NEOFICIALĂ

După sărbători

Suntem încă în preajma sărbătorilor, căci abia două săptămâni ne desparte de nașterea păcii și a liniștii Dumnezești pe pământ și numai câteva zile de împreunarea cerului cu pământul prin pogorârea Spiritului sfânt și prin glasul Tatălui, care recunoștea, în cel ce se botează dela Ioan, pe fiul său cel iubit. Gustul mâncărilor de sărbători ne-a rămas încă în gură. — Melodia fiutoare a jazzbandului, ne sună și azi în urechi; ritmul îmbătător al simfuriilor nestăpânite ne dansează încă prin vine.

Suntem așa de aproape de peșteră și totuș nu se mai aude corul îngeresc, așa de aproape de sărbători și totuș glasul ce pătrunde în inimile noastre din sfânta Evanghelie a Duminecii de după Bobotează, de loc nu e glas prea bărbătesc, și omenește aproape de neînțeles, aproape dur: „Țineți pocăința, că s'a apropiat împărăția cerurilor“.

O! nici odată omul n'are mai mare nevoie de această scuturare din beția simfuriilor, ca după sărbători. Natura omenească este veșnic aceeași în toți: în durere își uită de mângâieri și desperează, în

bucurie — omul își uită de dureri, și jubilează! În sărbători ușa și ferestrele sufletului nostru sunt larg deschise, pentru a primi bucuria fără de saț. În gustarea plăcerilor sufletul nu și impune nici o rezervă, nici o teamă nu-i încrește fruntea liniștită. — În această liniște și sărbătoare, nici un paznic nu veghează la poartă și ferestrele sufletului: gânduri bune, gânduri rele, fericite și nenorocite, frumoase și păcătoase, întră devalma și nestânjenite în suflet, și de n'ar veni acest strigăt al bisericii, prin vorbele lui Isus: Țineți pocăința să ne scuture și trezească la realitate, — mai târziu, n'am mai avea nici barem puțința să ne mirăm de cele ce au ieșit și s'au sălășluit cu sufletul nostru din „Calul Traian“ la apariția nevinovat al veacurilor, introdus de bunăvoie în sufletul nostru prin petrecerile și bucuriile sărbătorilor. Pentru aceea glasului Domnului îi lipsește chiar blândețea, căci nu ne zice: „Priveghiați și vă rugați, ca să nu cădeți în ispită“ ci: „Țineți pocăința“! Nu ne zice: „Privegheați“, căci privegheerile noastre în timpul sărbătorilor au fost în plăceri și poate'n păcate;

mai ales fără gândul rugăciunii, căci în sărbători ne rugăm mai puțin. Pentru aceea nici nu ne mai apără, nu ne face atenți să nu cădem în ispite, căci în realitate trăim în valurile ispitelor ca'n elementul nostru: de ce să te temi că cazi în ispite, când ești confundat în păcate! De aceea glasul D-lui, din sfta Evanghelie de azi, ne strigă: Țineți pocăința!

„Țineți pocăința” — sunt vorbele veșnic repețite ale Scripturii, sunt cuvintele cu cari Ioan Botezătorul pregătește calea Domnului, sunt însuș programul lui Isus, cu care își începe activitatea publică pe acest pământ, este însuș tributul de recunoștință, cerul conștient și consecvent de Mântuitorul dela sufletele miluite și mântuite de el: „griji să nu mai păcătuești”. Țineți pocăința! este moștenirea lui ce ne-o lasă pe lemnul crucii; este învățătura ce ne-o dă după mărirea sa înviere; este platoșa cu care ne'mbracă el, nevulnerabil, în lupta grea ce o dăm împotriva deavolului, a lumii și împotriva patimilor noastre, când ne spune: „Țineți pocăința” și s'a apropiat de voi împărăția mea! Natura aceasta, în care viețuim și pe care o vedem desfășurându-se în jurul nostru, dedesuplu, deasupra noastră și în noi înșine — este un imens cor acompaniat de o orcheștră cu instrumente fără de număr. Căci fiecare faptură este un instrument al Creatorului, ale cărui coarde neînsuflețite se'nusuflețesc zi de zi, clipă de clipă de mărirea Domnului; și fiecare dorință, fiecare lucrare, fiecare durere, pasiune și patimă este o voce, un glas din imensul cor al fapturilor însuflețite create de Domnul, ca, cu voia, sau fără voia lor să-i cânte clipă cu clipă în veac, adevăratul „carmen saeculare”, Creatorului a toate! Peste toate aceste voci, acorduri și glasuri: peste măestrosul cântec de slavă și închinare al fapturilor necuvântătoare: al sferelor cerești, al plantelor, florilor și animalelor; peste frumsețea și liniștea mângâitoare a corului îngeresc, care cântă mărirea și pace; dar mai ales peste atâtea glasuri stridente și renitente ale regelui fapturilor și coroanei creaturilor, ale omului, al cărui text e de cele mai multe ori textul dictat de nebunul din Sf. Scriptură: Suflete al meu, jîtnițele și hambarele mele sunt pline, bea mănâncă și te veselește; peste toate aceste și deasupra tuturor acestor glasuri plutește și pătrunde, dând armonia atâtor note discordate, — *glasul Domnului* care sună *omului*, cel ce aduce desarmenia în acordul general al cântecului secular cântat de toate fapturile, *glasul Domnului*, ce tinde și restabilește într'adevăr armonia turburată: „Țineți pocăința, că s'a apropiat împărăția cerurilor. Mărire — cântă corul îngeresc, pace și liniște împrăștie Domnul din peștera sa, — totuș, glasul lui Isus pătrunde puternic, peste această mărirea și pace: Țineți pocăința!

Nu îngerilor, nici creaturilor necuvântătoare le-o spune D-l această, căci primii n'au nevoie, ultimele n'au folos de pocăință, ci nouă, oamenilor, coroana creaturilor în ce privește lumina minții noastre, dar totodată cei mai nepulincioși dintre toate fapturile pământului în ce privește viața noastră sufletească. Minte noastră e totdeauna cu câteva veacuri înaintea puterii noastre de voință. Videō meliora, proboque, tamen deteriora sequor. Văd drumul cel bun, îl aprob, totuși urmez calea cea rea.

Patimile, egoismul, sensualismul, trufia ne'mpedecă ca faptele noastre să urmeze lumina minții noastre. Acest adevăr necontestabil explică îndeajuns inconsecvența, fățărnicia omenească, scoțându-le toto-

dată din împărăția răutății și a mișeliei omenești și așezându-le unde le e locul în împărăția neputinței, omul e real, am putea zice sincer și când vede binele, căci se impune categoric luminii minții sale, — dar și când cu toate acestea urmează răul — recunoașterea neputinței sale de a se lupta singur împotriva patimilor sale. Inconsecvent omul nu e până aci, inconsecvența se'ncepe de aici încolo, când neputând singur, nu recurge pentru ajutor, la locul competent, împotriva patimilor sale. Aceasta esplică esecul real al bolșevismului și îngeneral al tuturor tendințelor omenești de a face bine omului, dar fără ajutorul Domnului, ba chiar împotriva Lui.

Lumina minții fiind mare, ba la cei ce nu admit ajutorul D lui, la aparență se pare mai mare, necheltuind energie pentru înfrânarea patimilor; această lumină le prezintă frățietatea umană în lumină trandafirie, iar realizarea ei ușor de înfăptuit, — dar neavând, — căci nu-l caută și nu-l primesc, — razem și sprijin împotriva proprii lor patimi, lumina minții e urmată, acompaniată de fapte contrare luminii, dar proprii se compune patimilor neînfrânate; frățietatea omenească în practică dispăre, omul, pe care-l ajută se confundă cu sine însuș, sau cel mult cu cel din jurul său apropiat.

Pocăința introduce în suflet adevărata realitate, face legătură trainică între facultățile sufletești. Minte singură fără pocăință duce pe om la păcatul îngerilor celor dintâi: *trufia*. Pocăința reduce pe om la adevărata lui valoare și întronează în suflete prin cunoașterea de sine, *umilința*. Pocăința prin cunoașterea de sine, face ca lumina minții, în loc să se îngâmfeze, să se umilească, căci pe lângă câte vezi așa de puține urmezi. Căci lumina minții dă sftat de pe mal, din adăpost sigur, — voință ce se înecă în marea patimilor, fără să-i sară într'ajutor!

Pocăința este condiția sine qua non a pogoririi păcii în suflet și a sălășluirii Spiritului Sfânt într'ânsul.

Țineți pocăință, dacă vreți să sluiți adevăratelor interese ale sufletului vostru, Țineți pocăință, dacă vreți să țineți sărbătoarea și bucuria în suflete.

Însăș alcătuirea trupului nostru, *plin de încheieturi*, ne arată, că suntem creați: sau să ne'nchinăm de bună voe sau să cădem de nevoe. Căci trupul umblă, trăește până ce e viață în el. Tot așa și sufletul, a cărui viață este pocăința: „Nu voesc moartea păcătosului, ci să se'ntoarcă și să fie viu”.

Pocăința ne'ntoarce la Domnul și face legătura noastră cu el trainică, veșnică.

Ea este mângăerea, bucuria, fericirea noastră dacă învățăm să o dorim să o cunoaștem și iubim.

Pentru aceea o predică Domnul așa de des, căci fără de ea, viața omenească e pustie, lipsită de liniște și bucurie.

Viața omenească și de altfel e continuă pocăință, stricăm azi ce am făcut ieri și mâine este veșnic în luptă cu azi; dar dacă iubim și urmăm pocăința ce o cere Domnul dela noi, viața omenească va fi o veșnică pocăință urmată de o veșnică bucurie răzimată pe o pocăință fără de sfârșit.

Asfel înfelese cuvintele Domnului își pierd duritatea, căci își schimbă înfelesul: Țineți pocăință, însemnează găliți căile Domnului, găliți fericirea voastră!

Țineți pocăință și s'a apropiat de voi împărăția cerurilor.

Țineți pocăință și a-ți desăvârșit în voi împărăția lui Dumnezeu.

Augustin Cosma.

Ingerul Domnului¹⁾

„Iată eu voi trimite Ingerul meu înaintea feței tale, carele va găti calea înaintea ta. Glasul celui ce strigă în pustie: gătiți calea Domnului, drepte faceți cărările lui“ (Mc 1, 2, 3).

I. cr. Dacă aceste cuvinte au avut înțelesul lor istoric pe vremea Sf.-lui Ioan Botezătorul pe care-l trimisese D-zeu ca pe un inger, ca pe un sol, să pregătească calea D-lui, să pregătească omenimea pentru Mesia cel așteptat și prezis de patriarhi și proroci, — ele își au înțelesul lor acomodat și astăzi. Căci și astăzi tocmai ca pe vremea aceea omenimea stă desorientată, tulburată, zăpăcită, nu numai de patimile proprii cari mereu le poartă omul cu sine, ci chiar de prorocii cei mulți cari au pretenția de a o ferici. — Aici vezi pe filosoful atotștiutor care o asigură că nu este D-zeu și că cerul este gol, aici pe *astronomul îngâmfat* care crede a-l fi alungat pe D-zeu cu aparatele lui afară de Univers, aici pe *vânătorii de plăceri* cari predică să trăiești și să guști din cupa plăcerilor până ce ai timp, aici pe *dascălul practic* al vieții care-ți spune că'n *căstig* stă totul — ai parale ai de toate, aici pe politicianul de profesie care-ți spune că cu politica toate se pot deslega — aici pe naționalistul exagerat care-ți spune că cel mai sacru sentiment al sufletului omenesc este iubirea de neam și de națiune, în fața căruia trebuie să se plece toate celelalte de cari e capabil bietul om muritor. Aici *admiratorul* artelor frumoase, cari susține sus și tare că'n fața artei toate trebuie să cedeze chiar și morala cinstită și onestă, — aici bietul tată de familie care e convins că în viața practică în fața datoriei de-ai ferici pe ai tăi toate *celelalte sunt secundare* — și câte și mai câte de acestea.

Pe toate tărnișurile vieții sociale, științifice, familiare, individuale un continuu chaos, o serie de afirmațiuni și negațiuni categorice, — o neorientare și o nesiguranță generală, ce unul zice altul mâine o deszice — încât îți vine să exclami cu Sf. Pavel: Infelix homo — Nenorocit om — cine ne va scăpa de tumultul ideilor moderne, al căror semn e zăpăceala și neorientarea. Unde ne vom întoarce? Unde ne vom duce? Unde-i adevărul, unde-i lumina?

I. cr. Răspuns la aceste întrebări ale noastre a dat de mult D-l Isus Hr. Mântuitorul nostru carele a zis despre sine: „Eu sunt lumina lumii, cel-ce vine după mine nu va umbla în întuneric ci va avea lumina vieții (Io. 8, 1). Eu sunt calea adevărul și viața — Veniți la mine toți cei osteniți și însărcinați și eu vă voi odihni pre voi“. Acestea cuvinte ale lui le întărește apostolul cel mai mare, Petru, zicând: „Nici un nume altul nu este dat supt ceriu oamenilor, întru carele să se măntuiască“ (Fapte 4, 12), afară de Isus Hristos D-l nostru carele ieri și astăzi și în veci e acelaș, care nu-și schimbă părerile după interese ca fii oamenilor, căci el e D-zeu binecuvântat în veci. — El este singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni — Isus Hr. — afară de care nu este adevăr și dreptate și virtute.

I. cr. Is. Hr. după ce și-a săvârșit opera de mântuire încredințată de Tatăl s'a suit la cer, unde șede de-a dreapta Tatălui împărățind cu Tatăl și cu Sp. sf. în veci. Dar el a avut grijă ca opera lui să nu se năruie, — a lăsat pe Apostoli, cari să continue

și să susțină opera lui până la sfârșitul veacurilor. „Datu mi-s'a mie putere în cer și pre pământ... mergând deci învățați toate neamurile botezându-i pre ei... poruncind să țină toate câte v'am lăsat vouă și iată eu cu voi sunt până la sfârșitul veacurilor“ — „cel ce vă ascultă pe voi pe mine mă ascultă cel ce se leapădă de voi de mine se leapădă“.

Dar nu numai pe *apostoli* i-a lăsat Hr. ca să conducă Biserica de comun acord, ci și pe *Apostoli* i-a zidit Hr. pe o temelie comună, pe Petru, căci tot în aceeași Sf. Scr. — în aceeaș Evangelie, unde citim cuvintele despre misiunea apostolilor ca colegiu, citim și pe acelea prin cari i se dă lui Petru putere mai mare: După recunoașterea solemnă îi zice: Tu ești Petru și pe aceasta piatră... Ție-ți voi da cheile... După înțreita mărturisire de iubire Cr. îi zice lui Petru: Paște mieluseii, paște oile mele. — Iată iubite creștine: ingerul pe care l-a încredințat Hr. să vestească calea D-lui, să vestească adevărul: Tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica mea și porțile iadului...

În virtutea acestor cuvinte au preluat Papii dela Roma conducerea Bisericii lui Hristos. În virtutea acestora au fost învățătorii popoarelor și ai lumii. În virtutea acestor cuvinte s'au scotit pe sine Papii dela Roma părinți tuturor bisericilor și-au purtat grije de toți: pe cei asupriți apărându-i și pe cei mizeri ajutându-i. În virtutea acestor cuvinte au condamnat ei pe ereticii cari s'au ivit în istorie chiar din sinul preoților, episcopilor sau patriarhilor; pe Arie pe Macedonie, pe Nestorie, pe Eutichie, pe Sergie și alții.

Aceasta este aceea dinastie, care după mărturisirea chiar a istoricilor protestanți și *anglicani* Macaulay și Gregorius, întrece în strălucire toate dinastiile și toate operele de politică omenescă:

„Nu există nici o instituțiune în Europa care să te ducă până la acele vremuri, când se înălța fumul jertfelor din Pantheon și când jirafii și tigrii se alungau în amfiteatrele flaviane. Cele mai mărețe palate regale sunt numai de ieri în comparație cu întinsul și al papilor romani. Aceștia îi putem urmări într-o înșiruire neîntreruptă dela acel papă, care în veacul al 19-lea a încoronat pe Napoleon, până la acela, care în veacul al 8-lea a încoronat pe Pipin și sublima dinastie se estinde și mai departe de vremurile lui Pipin până ce se perde în amurgul basmelor... Și încă tot mai subsistă catolicismul plin de viață și de putere, pecând toate celelalte imperii de vârsta lui de mult s'au făcut praf. Biserica catolică își trimite încontinuu misionarii ei până la marginile pământului și combate încontinuu regi inamici cu aceeași putere, cu care a combătut pe Attila. Numărul aderenților ei e mai mare ca ori și când mai înainte; cuceririle ei în lumea nouă au recompensat-o bogat pentru ce a pierdut în cea veche... Ea a văzut începutul tuturor regimurilor și a tuturor așezămintelor bisericesti, cari sunt pe lume și ea poate va supravețui și va vedea și sfârșitul tuturor. Ea a fost mare și stimată înainte de ce Saxo-nul și ar fi pus piciorul în Britania, înainte de ce Francul ar fi trecut peste Rin, când elocvența grecească înflorea încă în Antiochia, când în templul din Mekka se adorau încă chipurile idolilor. Și ea va subsista încă în putere nemicșorată când vre'un călător din Noua-Zelanda în o pustietate întinsă se va așeza pe un arc rupt al podului din Londra, ca

¹⁾ Cuvântare rostită în catedrală la 2 Ianuarie 1927.

să contempleze ruinile bisericii Sft. Paul. Dacă conzider îngrozitoarele vjelij prin cari a trecut biserica romană, *mi-e greu să-mi înhlpui în ce chip va putea să piară*. Aceasta biserică e cu adevărat o capodoperă a înțelepciunii omenești.

Cum am și cunoaște noi biserica lui Hristos dacă n'ar exista undeva un șir de episcopi, cari să facă legătura între noi și apostoli, între noi și Hr. ? — Acest șir clar și evident să păzește în biserica Romei. Căci șirul episcopilor ei se începe cu Sf. Petru și continuă neîntrerupt până la actualul Papă care este al 261-lea urmaș al Sf. Petru.

Toate cetelalte bis. intemeiate de apost. și-au pierdut aceasta succesiune apostolică, căci și la Antiohia și la Alexandria și la Ierusalim găsim câte 3—4 patriarhi, cari își dispută reciproc succesiunea apostolică. De Constantinopol nici nu vorbesc, căci Constantinopolul nici nu e biserică de origine apostolică — pe vremea când se întemeiază marile episcopii de Alexandria, Antiohia și Roma era un simplu târgușor dela țară, ridicat numai prin Constantin la 327 la rang de oraș și capitală, de unde și-a primit și numele.

Acest șir neîntrerupt al Papilor este și pentru un simplu laic o dovadă clară, că biserica Romei își trage originea dela apostoli, e apostolică.

Nu este o nimune morală a providenței divine însuși faptul, că aceasta instituțiune a bisericii catolice a supraviețuit până în timpurile noastre — trecând prin crize și primejdii cum n'a trecut împărăție lumească — pe când toate imperiile contemporane cu nașterea ei de mult s'au făcut praf și cenușă ?

Pentru noi credincioșii ei faptul persistenței sale în mijlocul tuturor valurilor, împrejmuită de mii de dușmani și bogăția ei în tot ce este nobleță, jertfă, generozitate, ideal — expansiunea ei în toate părțile lumii în contra miilor de piedeci ci i le pune ura de rasă și politica mondială, este un semn neclintit al divinității și al adevăratății ei.

I. cr.1 Aceasta întâietate și aceasta supramăție conducătoare a bis. romane ni-o dovedește întreg trecutul ei de 19 veacuri. — Nu era erezie să nu-și găsească condamnarea ei definitivă la Roma — nu era chestiune bis. de ordin general, care să se fi ridicat la normă de drept, fără de aprobarea Romei — Roma locuta causa finita!

Ce e mai interesant că înșiși aceia cari azi din motive pe cari nici ei nu le știu, urâsc papalitatea și biserica catolică, în trecut au fost cinstitori și recunoscători ai întâietății ei. — Papii Romei sunt scriși în cărțile sfinților lor numite *sinaxare*: Fotie însuș nu s'ar fi răzvrătit împotriva Papii, dacă Papa îl recunoștea de patriarh legitim în locul Sf-lui Ignatie în locul căruia s'a intrus pe nedreptul. — Cărțile bis. orientale, cari au fost scrise pe vremuri de prietenie și pace între cele două părți ale Bis. și de oameni a căror minte nu era tulburată încă de patima urei și-a fuduliei omenești, sunt pline de pomeniri și amintiri ale Papilor.

O atare sărbătoare sărbătorim și azi în 2 Ian: Amintirea celui între sfinți părintelui nostru Silvestru Papa dela Roma despre care Mineiul oriental zice:

2 Ianuarie. Silvestru Papa dela Roma.

„Arătatule-ai căpetenie a sfintei adunări, și ai împodobit scaunul căpeteniei ucenicilor“ (Peasna, 8, Irmos 3).

„Imbogățindu-te cu scaunul căpeteniei aposto-

lilor... întărind și măbind Biserica cu dogme dumnezeiești“ (Peasna 6, Icos).

30 Ianuarie. Amintirea sfințitului mucenic Ipolit Papa dela Roma.

„Dându-ți se dela Hristos turma cea cuvântătoare... (Peasna 1, Irmos 2).

„Izvorând Bisericii lui Hristos izvorul învățăturilor... (Peasna 9 irmos 3).

18 Februarie. Amintirea cuviosului părintelui nostru Leon Papa Romei.

„Făcutu-te-ai moștenitor scaunului Apostolului Petru... (Peasna 1, Irmos 3).

„Cel de acum următorul cinstitului Petru și imbogățit cu scaunul cel mai de sus al aceluia, (Peasna VI, Irmos 1).

14 Aprilie. Amintirea celui dintre sfinți Părintelui nostru Martin mărturisitorul Papă al Romei.

Inserat, stihira 1. „Corifeu sfințit cu adevărat dumnezeieștilor dogme“. — „Doveditor a tot erezul“. — „șfenic care luminează lumina bunei credințe“ ibid. stihira 2.

„Pre scaun înalt te-a pus D-l tuturor ca pre un sfeșnic luminos, ca să luminezi pe cei ce dormiau în noaptea înșelăciunii și să i povășuești către lumina cea adevărată a credinței. (Canon facerea lui Iosif — P. 1. tr. 4).

„Ai șezut pe scaunul cel preainalt și cu lumina dogmelor tale celor d-zeești ai luminat toată turma ta, Martine de 3 ori fericite“. (Od. 5. trop 4).

„Temei arhierelor și stâlp ortodoxiei și învățător bunei credințe“ (Oda 8, trop. 2).

27 Noembrie. Amintirea cuvioșilor Părinților noștrii și sfinți Martiri Clemente Papa Romei și Petru al Alexandriei.

Inserat, stih. 2: — „Făcându-te ucenic corifeului Petru... pre piatra lui te-ai zidit pe sine și“. — (pe Clemente Hristos), prin *căpetenia apostolilor* Petru (l-a tras la-sfințenie).

„Petru l-a lăsat vrednic următor lui și în urma căruia binecărmuind Biserica... ibid. Mărire.

25 Noembrie. Clement Papa Romei.

„Cu picăturile d-zeeștilor învățături ale lui Petru s'a adăpat inima lui“ (Can. 2, tr. 2); — „a adăpat toată Biserica lui Hristos“ (ibid. 3).

„Ca pe unul ce ai fost mai mare scaunului Romei, ca un ucenic alui Petru“

„Având temelie și întărind cuvintele lui Petru“. șcl. Nu le spunem aceasta, iub. ascultători, cu ură sau cu răutate — Calitatea noastră de creștini care cere să iubim pe tot omul, chiar și pe vrășmașul nostru nu ne ar permite aceasta. Le spunem numai pentru întărirea noastră. Pentru întărirea noastră în mizeriile vieții, — în ispitele la cari am putea fi expuși și cari ar putea face să ni se clatine credința noastră. Atunci să ne aducem aminte că credința noastră nu e întemeiată pe nisip, nici pe un fir de trestie, ci pe stâncă, despre care Hr. Mânt. a zis că porțile iadului nu o vor birui.

Dacă veți fi ispisii, dacă veți fi atacați țineți înaintea celui ce vă atacă ori bârfește sf. Scriptură, temelie credinții noastre, unde D-l Hr. îl pune pe Petru mai mare în bis., țineți-i înainte cărțile sfinte ale Bis. orientale, cari ni se vorbesc cu respect despre Papii dela Roma și-i înscriu în catalogul sfinților.

Nu vă clătinați în alipirea voastră către Scaunul lui Petru și către urmașul lui, ci mai vărtos luați pildă dela alte neamuri, cari ascultă cu cea mai mare

promtitudine de șeful religios al creștinătății. Când în 1920 copiii Rusiei mureau de foame pe străzile întinșelor orașe rusești la un apel al papii către neamurile creștine, toate popoarele catolice s'au grăbit să vină în ajutorul copiilor înfomețați trimițând cu onobilă emulare să deie Sfântului Părinte bani și alimente să poată ajutama pe acei nenorociți copii.

Când acum în toamnă Papa osândise o asociațiune puternică din Franța cu numele „Action française”, ai cărei conducători Charles Maurras și Leon Daudet crezând că pot bagateliza principiile moralei creștine catolice, crezând că pot face politică independent de morală — toți membrii acelei asociațiuni catolici, ai Franței, au grăbit a-și pune la picioarele tronului papal omagiile de supunere, declarând că nu se solidarizează cu principiile greșite ale corifeilor lor.

Când acum de tot recent Părintele comun al creștinătății a adresat un apel către toate neamurile catolice să se roage pentru biserica persecutată d'n Mexic, pe care un guvern francmason și fără de D-zeu încearcă a o zugruma — toți fiii bis, cat. au alergat cu zor la biserică făcând rugăciunii pentru frații lor din Mexic trimițându-le și adrese de încurajare.

Ba chiar acești nobili fii ai bis. cat. a Mexicului, când episcopatul lor cu aprobarea Papii suspendă orice serviciu divin până la retractarea legilor anti-creștine, s'au supus cu resemnare ordinului superiorilor lor și nici unul n'a desaprobat măsurile grele, nici n'a defecționat.

De ce să fim noi ultimii între popoare? Nu suntem noi sanguine et fide Romani?

Să ne aducem aminte de cuvintele Mântuitorului: „Cel ce se va lepăda de mine înaintea oamenilor și eu mă voi lepăda de el înaintea Tatălui meu carele este în ceruri; celce mă va mărturisii pe mine înaintea oamenilor”...

Ca încheiere dați-mi voie să vă citez cuvintele unui distins publicist francez, carele nu e catolic

Salarizarea preoților în Franța

Dintre toate bisericile creștine, ramuri ale uneia și aceleași biserică universale catolice, biserica Franței a trecut, poate, peste cele mai profunde zguduirii și dureroase peripeții. Alintată pe valurile moleșitoare ale unui regim de bogate privilegii înainte de marea revoluție din 1789, salvată ca prin minune prin concordatul lui Napoleon (1801), din valurile peirei în care a aruncat-o constituția civilă a clerului (1790) fu aruncată prin legea separării bisericii de stat, votată în 9 Decembrie 1905, în starea celei mai negre mizerii și nemiloase sărăcii. Și când te gândești, că preoțimea franceză și poporul credincios întreg a ales aceasta situație ca una din cele două alternative în fața cărora îl pusese guvernul ateu și francmason de atunci, *Papa sau averile*, — te umpli de legitimă admirație, față de preoțimea care a ales pe Papa renunțând la averi și preferind să trăiască în adevăratul catolicism, decât în averi și într'o religie falsă.

Clerul francez a refuzat în 1905 să constituiască asociațiile culturale, cari, împotriva constituției Bisericii, prin eschiderea episcopilor și a Papii, aveau să se îngrijească de conservarea și administrarea bunurilor parohiale și diecezane. A refuzat, pentru că au fost condamnate de Papa Piu al X-lea la 20 August

practicant, dar care privește lucrurile de totului obiectiv, Jean Cerrère în cartea sa despre Papi:

„Sigur, nimeni nu știe ce se va întâmpla în Europa peste o sută sau peste cincizeci de ani. Noi am văzut în așa chip schimbându-se geografia politică a continentului nostru bătrân, încât toate ipotezele sunt posibile, chiar și toate închipuirile. Imperii, republici, dictaturi, federațiuni, cetăți libere, soviete, colectivisme? Cine poate să spună? Cine poate să nege? Vom suferi noi încă catolicismul nebuniilor omenesști? Occidentul nostru bătrân va cunoaște din nou emigrările marilor barbari albi sau galbeni? Ori vom vedea întinzându-se, peste planeta noastră bine îngădinită, paradisul terestru al comunizmului integral? Totalitatea profesii urite, cari trebuie să le lăsăm în seama sibilelor de saloane și augurilor din bererii. Dar de ceace suntem siguri de pe acum în urma logicei evenimentelor trecute, e că va mai domni încă pe scaunul nevătămat a lui Petru și un Piu XVIII și un Leo XXII și un Benedict XXV sau chiar un Grigore XXX, sau purtătorul oricărui nume pe care alesul Conclavei va voi să-și aleagă; și dacă vigeliile accidentale ale veacului îl vor obliga să nu mă mai locuiască într'un palat, va locui într'o colibă sau, dacă trebuie, într'o peșteră, dar el va trăi, întotdeauna stăpânul sufletelor, întotdeauna apostolul dragostei și al păcii, făcând să treacă d'n papă în papă inelul pescarului și așteptând fără surprindere repeșirea în istoriei triumful infalibil al idealului”.

Popalitatea este instituția lui Hristos, Papalitatea cheazășia adevăratății religiei catolice — istoria alor 19 veacuri pline o dovedește îndeajuns — și deși glasul ei de multe ori e glasul celui ce strigă în pustie, înaintea oamenilor ce nu vreau să recunoască autoritatea lui D-zeu, ea este cheazășia mântuirii noastre și *farul dreptății și al adevărului în negura nesigurantei, și al păcatelor*. Amin. P. I.

1906. Actul eroic din 1790, când, prin jurământul cerut de puterea laică a statului pe constituțiunea civilă a clerului, trebuiau să se lapede de Papa, — s'a repetat într'o formă nu prea deosebită: atunci a preferit clerul catolic să trăiască în exil fără patrie, acuma în patrie dar fără averi.

În urma refuzului de-a constitui numitele asociațiuni culturale, averile mobile și imobile ale Bisericii au fost declarate bunuri naționale, confiscate și licitate, ajutorul de stat asigurat prin Concordat, ca recompensă pentru bunurile confiscate de Convent, sistat cu desăvârșire, astfel preoțimea a ajuns peritoare de foame, avizată singur numai la bunăvoința poporului credincios. Ce se alegea atunci cu biserica franceză cu un cler căsătorit cum e al nostru?

Între împrejurările schimbate, biserica despoiată de tot ce avea, nesubvenționată de Stat, a trebuit să se îngrijească de altă modalitate de-a se putea susține. Susținerea monumentalelor catedrale istorice, chiar și a simplelor biserici parohiale rurale, personalul bisericesc, preoții etc., reclamau spese multe; buget nimic. Ce modalitate s'a găsit pentru câștigarea resurselor necesare? S'a recurs la darea de cult, numită *Denier de cult*, care întâi consista în colectele ce se făceau prin toate parohiile, preoții erau apoi îndatoraji să trimită sumele colectate episcopului, care le distribuia, după cum se ajungea, diferitelor parohii. Se

poate închipui mizeria în care ajunseră preoții și bisericile. Cu toate acestea e de admirat spiritul de sacrificiu al poporului francez, care dărui benevol anual sume considerabile în perioada aceasta, până când darea de cult era încă simplă colectă. Așa de p. vedem că în dieceza Agen s'au colectat atunci 233.000 frs; în dieceza Ajaccio 50.000; Arras 300.000, Bourges, Carcassone aproape tot atât; Digne 95.000, Langres 173.000; La Rochelle 212.000, Rodez 420.000, Rouen 700.000 frs.

Opera contribuției culturale o organiză apoi episcopii după împrejurările particulare ale fiecărei dieceze. Organizarea începută îndeosebi în 1910, se întrerupse întrucâtva prin războiul mondial, fu însă continuată cu intensitate în 1920 și azi ea e generalizată aproape în toate diecezele Franței (89 la număr), afară de unele mici particularități. Așa de pildă diecezele de Metz și Strassburg revenite la patria mamă sunt încă sub regim concordatar, subvenționate de stat; în dieceza de Quimper preoții trăesc numai din cazual (ștoale); în cea de Tarbes fiecare parohie își susține parohul propriu; în unele ca: Aix, Besanson, Blois, Chalons, Chartres, Lille, Meaux, Reims, Alger, Carthage, Constantine, etc., contribuția e liberă, adunând fiecare parohie cât poate. În cele mai multe dieceze însă darea de cult e organizată, se înțelege nu de drept public, ci privat, în cadrele bisericii, fără nici un drept de a încasa prin forță publică, ci numai folosind mijloace canonice, bisericesti, d. ex. denegând serviciile (cununii, înmormântări, etc.) celor ce nu plătesc darea de cult.

Sistemul de cotizație nu e același în toate diecezele. În unele sunt cotizații pe membrii în altele pe familii. Cotizația pe membrii e cam 2—2' 50—3 frs, cea pe familii dela 12 la 40 de frs pe an. Unii episcopi au luat ca îndreptar darea către stat, obligând pe credincioși să plătească 5% după aceea. Se înțelege că încassarea acestor cotizații este un lucru greu și neplăcut pentru preoți, dar ei o fac cu mare jertfă și abnegare. Tot ce se adună se trimite centrului (episcopiei), care distribuie tuturor egal.

Sumele adunate sunt considerabile, dar totuș de parte de-a fi suficiente. Iată bunăoară sumele anuale

din câteva dieceze: Dieceza Agen: 233000 frs în 1910=470000 frs în 1924; Aix: 50000 în 1910=255000 în 1924; Angoulême: 225000 (1910)=550000 (1924); Clermont: 447000 (1921)=748000 (1924), Langres: 173000 (1910)=41000 (1924); Limoges: 185000 (1910)=581000 (1924); Roen: 700000 (1910)=350000 (1914)=759000 (1924); Versailles: 400000 (1910)=1000000 (1924).

Cât salar primește deci un preot astăzi în Franța? Nu este unitate de salar, ci acesta variază după dieceze, în general dela 1200—2400. D. p. în dieceza Agen un preot primește 1450 frs anual, în Aix: 2000 frs un paroh (curè), 1300 un capelan (vicarire); Ajaccio: 700 frs; Arras: 1800—2500; Besanson 1700 (paroh), 1000 (capelan); Bourges: 1800 frs; Cahors: 1300; Cambrai: 2000—2600 protopop, 1700 paroh, 1200 capelan, Groenoble: 1400; Le Mans 650 (capelan), 1600 (paroh); Limoges 1700; Nancy: 1200 frs și un spor de scumpete de 900 frs anual.

Va vedea oricine ce sărăcăcios e plătită aceasta preoțime (*un traitement d'èrsoire*, zice d. Victor Bucaille, consilier al orașului Paris în *Almanach catholique français* pe 1926, de unde am luat aceste date) și cu toate acestea se poate spune că e cea zeloasă din lume. Adevărat că cariera preoțească nu e îmbrățișată de mulți, dar câți sunt, sunt buni; preoți din convingere. E interesant cazul din dieceza de Versailles, unde 150 preoți renunță la leafa lor, susținându-se din resurse proprii, numai ca să poată primi cei avizați 2000—2400 frs anual.

Cu adevărat, ne plecăm în fața acestei preoțimi idealiste, a Franței, care cu salar de 100—120 frs lunar, adică 3—4 frs (30—40 Lei) la zi, trăiește și face apostolie adevărată. Mare este forța catolicismului! Aceasta putere a lui ne dă încredere și nouă. Orice ar unelti dușmanii împotriva noastră, nu ne temem. Avem încredere în vitalitatea bisericii noastre catolice, care nu va peri, orice s'ar unelti asupra ei. Planurile dușmane vor eșua și se vor risipi în fața puterii ei suprafirești; și va trăi neclintită, căci s'a zis despre ea: *Nec portae inferi praevalerunt adversus eam.*

P. T.

Așteptarea neamurilor

(continuare din No. 1)

Popularitatea lui creștea mereu înaintea masselor, dar preoții, cărturarii și fariseii îl desprețuiau și îl ureau, pentru că simțeau că prin luminarea poporului se subminează autoritatea lor. Pentru aceea Ioan în predicile sale îi sbiciuia întocmai cum a făcut Isus mai târziu. Așa, văzând între cei ce veneau să se boteze, niște farisei și saducheii, — cari au sdruncinat credința și au subminat morala poporului reducând totul la un formalism gol și spunând că e de ajuns spre mântuire dacă cineva e fiul lui Avram — le-a zis: „Pui de năpârci, cine v'a arătat voaună ca să fugiți de mânia cea ce va să fie? Faceți dar roduri vrednice de pocăință. Și să nu vi se pară a grăi întru sinevă, părinte avem pe Avram, că zic voaună, că poate D-zeu și din pietrile acestea să ridice fii lui Avram. Că iată și securea la rădăcina pomilor zace; deci tot pomul care nu face roadă bună se taie și în foc se aruncă. Eu vă botez pe voi cu apă spre

pocăință, iar acela ce vine după mine mai tare decât mine este, căruia nu sunt vrednic a-i ținea încălțămintele; acesta vă va boteza cu Spirit Sfânt și cu foc. Vânturătoarea este în mâna sa și va curăți aria sa și va aduna grăul său în jitniță, iară palele le va arde cu foc nestins.“¹⁾

„Iată mielul lui Dumnezeu“.

Acesta era prilejul marelui revoluții spirituale pe care avea să o desăvârșească acela care vine: Isus. Și dacă ne gândim că acestea le spunea Ioan în pustietatea din apropierea Mării moarte, în Beth-Abar aproape de Ierusalim, unde poporul cu pumnii încheștați privea profanarea celor sfinte de către păgân, atunci par'că simțim în sufletul nostru tresărirea de bucurie a celor subjugăți, le vestea că s'a apropiat împărăția lui D-zeu. Căci doară atâta așteptau să vadă răsărind odală zorii mântuirii, că a sosit a-

¹⁾ Mat. 3, 7—12.

cela pe care l-a uns Domnul ca să întemeieze împărăția sa pe pământ, și să aducă mărirea lui Izrail. Făgăduința dată părinților o vedeau acum întrupându-se de aceea alergau cu toții la Ioan. Și când, în uimirea lor, ziceau, că Ioan este Ilie sau alt proroc, ori chiar Mesia, el răspundea norodului că Mesia „vine”: „eu cu apă botez, dar vine cel mai tare decât mine”; apoi trimișilor săborului le-a spus că a sosit deja, e între ei: „în mijlocul vostru stă pe care voi nu-l știți. Acela este cel ce vine după mine”;

iar văzându-l pe Isus apropiindu-se de el, arată cu mâna spre el zicând: „Iată Mielul lui D-zeu, care ridică păcatul lumii. Acesta este pentru care am zis: după mine vine bărbat, care înaintea mea a fost pentru că mai înainte de mine era.”¹⁾ Acesta este Mesia, care va aduce mântuirea, nu prin sabie, ci prin curățirea de păcate: mântuirea sufletelor și împărăția lui D-zeu!

Dr. N. Flueraș.

CRONICA.

***

— **Aviz Important!** Pentru ca să se arate și partea bisericii noastre la înfăptuirea idealului național, dorința și martiriul fiilor ei, — pentru ca să nu piară multe amănunte prețioase cari vor forma istoria zilelor de ieri, rugăm pe toți Preacucernicii preoți al diecezei noastre, ca să binevoiască a descrie pe scurt și concis evenimentele zilelor mari din anii 1918—1919 și a ni le trimite la redacție spre a fi publicate. Prin aceasta își vor servi și biserica și neamul.

— **Cartea de rugăciuni a rep. Ioan Ghent, ed. a VI (cea mare) s'a pus sub tipar. Comandă se primesc înainte. Prețul unui ex. 80 Lei.**

— *Predici la catedrală: Dum. în 16 Ian. Mon. Vasile Barbul; Dum. 23: On. Antonie Pop; 30: Rvs. Dr. Grlg. Pop.*

— *Direcțiunea liceului „Emanuil Gojdu” din Oradea, aduce la cunoștința celor interesați, că examenle parțiale ale elevilor particulari se încep la 25 Ianuarie orele 8 în sala și ordinea afișată la intrarea în liceu. Elevii vor plăti câte 35 Lei de materie, și Lei 100 taxa de înscriere și cancelarie. Candidații cari nu vor prezenta toate actele: extrasul de naștere, certificatul de ultima clasă și chitanța despre vărsarea la casierie a taxei de examen, nu se vor admite la examen. În taxa de examen menționată se cuprinde și taxa examenului final din Iunie.*

— *Moartea protopopului em. Augustin Târziu.* Vrednicul preot și protopop emerit Aug. Târziu a reposedat Luni în 3 Ian. cor. în al 70-lea an al vieții și al 42-lea al preoției. După o rodnică viață pastorală și literară-bisericească, fiind pe vremea prigonirilor bolșevice asemănat chiar cu Hristos Mântuitorul, s'a dus la Acela care-i va da răsplată veșnică. Fie-i țărâna ușoară și memoria binecuvântată!

— *Sfințire de clopote în Ghetea.* În 2 Ianuarie a. c. parochia noastră română din Ghetea (din districtul protopopesesc al Luncei) și-a văzut încoronată stăruința parochului și a tuturor credincioșilor săi pentru podoaba casei lui Dumnezeu. În aceasta ziua s'au sfințit prin Mon. Ioan Pop, protopop onorar, adm. of.-lui prot. al Luncei, ca delegat episcopesc, cu conlucrarea fraților preoți districtuali On. Vasile Anca, parochul de Ghetea. On. George Moody, parochul de Cheș și On. Demetriu Hălmăgian, preotul din Ciutelec — două clopote, — unul în greutate de 480 Kg. altul în greutate de 148 Kgr. — în preț de 140.000 Lei (una sută patruzeci mii Lei), care sumă s'a repartizat pe fie care credincios începând dela 6000 Lei, și

de aici gradat în jos până la suma de 200 Lei. La actul solemn, afară de credincioșii din loc, au luat parte încă o mulțime de credincioși din Cheș, Păjălușa, Păgaia, Păjal, Marghita, Popești și Ciutelec.

După terminarea sfințirii D-l delegat episcopesc a ținut o cuvântare despre însemnătatea clopotelor, relevând și zelul deosebit al credincioșilor, cari au dat ascultare îndemnurilor venerabilului paroch și credincioșilor fruntași.

Este de remarcat această jertfă a credincioșilor din Ghetea; ea poate servi de pildă multor credincioși. Laudă lor, cari într'un chip atât de strălucit au practicat înțelesul adânc al cuvintelor din sf. Liturghie: „Ale Tale dintru ale Tale” — jertfind cu inimă neșovăitoare, din curată dragoste. — Atotputernicul Dumnezeu, care nici un păhar de apă, întins în numele Lui, nu-l lasă nerăsplătit, să le răsplătească însuși și înmii această jertfă.

Ca un alt semn al râvnei pentru înfrumusețarea bisericii mai amintim aici că pentru o cruce nouă pe turn — fiind cea veche slabă și înclinată, credinciosul Ioan Bărcan a dăruit 10.000 Lei. Dumnezeu să-l răsplătească!

— *Continuarea congresului dela Stockholm.* Cititorii noștri sunt la curent cu congresul protestant-ortodox ținut în August 1925 la Stockholm în vederea stabilirii unui program comun de activitate socialo-religioasă pe cale de a fi întreprinsă de cele mari două secte anticatolice: prot. și ort. Acum în 1927 se va ține din nou un congres comun al celor două confesiuni la Losana între 3 și 21 August. Congresul este convocat de către „biserica episcopaliană a Statelor unite” și va trata și chestiuni de dogmatică. Iată programul minim de unitate de credință propus pentru noua conferință: „O credință comună într'un Dzeu descoperit prin Hristos, Botezul, Sf-ta Impărtășanie, Cuvântul lui Dzeu în Sf-ta Scriptură, o Preoție instituită de Hristos”. Discuțiile nu vor avea caracter polemic, ci numai de cunoaștere și înțelegere împreună.

Comitetul organizator cere sprijin de bani și rugăciuni; pentruca „Dzeu să ajute străduințele spre unitatea credinței și să pregătească mințile și inimile pentru reconcilierea generală”. Vor fi propuse congresului spre dezbateră următoarele chestiuni: Dorința după unitate — Evanghelia — Natura Bisericii — Mărturisirea de credință comună a Bisericii întregi — Ministrii Bisericii — Tainele — Diferitele biserici în raport cu Biserica universală. Hotăriri cu privire la continuarea congresului.

Dorim și noi fraților dissidenți, ortodocși și protestanți, să găsească calea ce duce la lumină, la unitatea credinței universale, care este reprezentată așa de bine și frumos în Biserica creștină universală, numită și catolică.

¹⁾ Ioan 1, 29—30.

TIPIC.

16 Ianuarie Duminecă, *Inchinarea S. Lanț al S. Ap. Petru vers 1.*

Sămbătă la Însărat pe 6 ale inv. 3 și ale Mineiului 3 Mărire-Și acum dogm. versului Intrat. Prohimenul zilei. Stihoavna inv. Măr. Și-acum dela Stihoavna Mineiului. Trop. inv. Măr. Trop. din Mineu. Și-acum. a Născ. v. 4.

Duminecă la Mănecat. Trop. ca *Sămbătă* șcl ale invierii. Antifoanele v. 1. Evangh. și Luminăt. inv. 1 *Catavasiile* întâmpinării, șcl.

La Sf. Liturghie. Fericirile versului 1. După intrat. Trop. inv. Mărire Și-acum Condacul Mineiului Apostolul Dum. a XXIX-a Col. III. 4. (pag. 137) și Evangh. Dum. a XII-a Luca XVII. 12 (pag. 127) șcl.

La Însărat. (17 Ianuarie S. Antonie cel Mare) pe 4 cu Măr. Și-acum. Stihoavna cu Măr. și acum din Mineiu. Trop. Sf-lui. Mărire: Trop. Arhangelului Și-acum a Născ.

23 Ianuarie Duminecă. S. Climent. vers 2.

Preste săptămână Evang. săpt XVI d In. Sf. Cruci. Apost. de ori unde până la începerea Triodului.

Sămbătă la Însărat pe 6, ale inv. 3 ale Sf-lui 3. Mărire-Și acum. dogm. versului. Intrat. Stihoavna inv. cu Mărire Și acum. Trop. inv. Măr Trop. Sf lui Și acum a Născ. v. 4.

Duminecă la Mănecat. Trop. ca *Sămbătă* șcl. ale inv Antifoanele v. 2. Ev. și Luminăt inv. a 2-a Catav. întâmpinării șcl.

La Sf. Liturghie. Fericirile v. 2. După intrat Trop. inv. Mări-Și acum. Condacul Sf-lui. Apostolul Dum. a XXXI-a (I

Fim. C. I. 15 pag. 145). Evangh. Dum. a XIV-a (L. XVIII 35 pag. 133) șcl.

La Însărat (24 Ian. Cuv. Xenii) pe 6 ale Ohtoitului 3, ale Cuv. 3. Mărire-Și acum din Mineu. Stihoavna cu Măr. Și acum din Ohtolh. Trop. Cuvioasei Măr. Trop. Ingerilor. Și acum a Născ.

Ev. Ap. peste săpt. de oriunde.

24 Ianuarie. *Luni Serbare națională. Unirea Principatelor. Se va oficia Tedeu, invitându-se autoritățile.*

30. Ianuarie Duminecă, S. Ipolit Papa Romei și Trei Ierarhi. vers 3.

Sămbătă la Însărat pe 6, ale inv. 3 și ale sărbătorii 3. Mărire-Și acum. dogm. versului; Intrat. Prohimenule Mineiului. Stihoavna inv. Măr. Și-acum dela Stihoavna din Mineiu. Trop. inv. Măr. Trop. SS-lor. Și-acum. a Născ. v. 1.

Duminecă la Mănecat. Trop. ca *Sămbătă.* Sedelnele inv. Trop. invierii apoi Polileul cu Pripelele sărb. Antifoanele v. 3 cu Prohimenul. Ev inv. a 3-a Mărire Pentru rug. din Mineiu. Și acum a Născ. Stihira inv. — Catav. Intimpinării. Luminăt. inv. Măr. Luminăt. SS-lor Și-acum a Născ. — Laudele pe 4, ale inv. 2, ale SS-lor, 2 Mărire-Și acum: Preabinecuv. Doxologia

La Sf. Liturghie. Fericirile vers. 3. După Intrat. Trop. inv Măr. Și acum. Cond. SS-lor. Apost Dum. a XXXII. (I. Fim. IV 9. pag. 149—150) și a sărb. din 30 Ian. Evangh. Dum. a XV. (L. XIX 1. pag. 134) și a sărb. din 30 Ian — șcl.

La Însărat (31 Ian. SS. Chir. și Ioan) pe 3 cu Măr-Și acum din Mineiu Stihoavna din Ohtoit. Mărire și acum din Mineiu. Trop. SS-lor. Mărire Trop. Ingerilor. Și acum. a Născ.

— Misă —

Schite de predici.

A) *Dumineca Leprosilor.*

„Mergeți de vă arătați preoților” Luca XVII 14.

Intr. Lepra este păcatul. Leprosul a fost eschis din societatea celor sănătoși, nimic nu l-a putut ajuta. Păcătosul este eschis dintre membrii vii ai Bisericii, sunt crengi uscate, membru inficiat menit să fie tăiat de pe trup. Cu nimic nu-și poate ajuta, nici rugăciune, nici elemozină, nici întrepunerea sfinților. El însă își poate ajuta mergeți de vă arătați preoților în mărturisire.

Trat. I. Prin mărturisire ne mântuim de orice pată a păcatului. Socrate a sperat în trimisul lui D-zeu, care ne va învăța cum să dobândim iertarea păcatelor. Iertarea păcatelor ne-a meritat Hristos prin moartea sa de pe cruce. Trid VI. Ioan I, 29; Col. I, 14; Mat. IX, 6; Ioan XX, 23. „Numai în biserica catolică se poate dobândi iertarea păcatelor, numai aceasta a dobândit Spiritul Sf. intru asigurare”. Sf. Aug.

Intr. II. Nu este așa de mare păcat iertarea căruia să nu o putem dobândi dela D-zeu prin părere de rău și mărturisire. Is. I, 18; „D-zeu nu a făcut deosebire între păcate, ci a dat putere preoților a ierta păcatele fără nici o deosebire” Sf. Ambr. „Nimeni nu poate fi așa de păcătos, să nu poată spera iertare, dacă se întoarce, Cat. Rom Pre cel mai păcătos mai cu mare dragoste-l primește; mai mare este îndurarea, mai mare mărirea lui D-zeu. Păcatele în contra Spiritului Sf. pentru acea nu se iartă, pentru că păcătosul nu se îndreaptă de ele.

Inch. „Mergeți — și nu întârziați — de vă arătați preoților. Întârzierea este păcat și este periculoasă.

B) *Dumineca Orbului.*

„Iară cei ce mergeau înainte îl certau să tacă, însă el cu mult mai vărtos stiga: „Fiul lui David miluește-mă” Luca XVIII, 39. Intr. Rugăciunea este vorbire cu D-zeu trebuie să fie foarte serioasă, se recere reculegere sufletească.

Tract I Numai lui D-zeu ne rugăm, pentru că El este stăpânul suprem al cerului și al pământului. Mat. IV, 10 „Il jignim pe un om de o poziție înaltă dacă în prezența lui ne întoarcem dela dânsul și povestim cu alții sf. Vasile. Pe sfinți îi onorăm numai, căci în virtuțile lor se reoglindează perfecțiunea lui D-zeu.

Rugăciunea este a) internă și b) externă.

a) „Cunoștința exactă alui D-zeu, este începutul cert al rugăciunii”. Sf. Aug. Este cu neputință să-l cunoști pe D-zeu, și să nu te închini lui: „Cel ce cunoaște atotputernicia și bu-

nătatea lui cea nemărginită, să poate să nu sperzeze în El”? Cat. Rom. „Cel ce cunoaște binefacerile lui D-zeu, să poate să nu-l iubească”. Sf. Toma. „Pe D-zeu trebuie să-l rugăm cu credință, speranță și dragoste” Sf. Aug.

b) Pilda lui Hristos în grădina Gets; porunca lui Hristos de mărturisirea externă a lui D-zeu. „Drept că D-zeu nu are lipsă de semne externe, Intențiunea omului este cunoscută lui, semnele aceste externe însă potențiasă doriința sufletului.” Sf. Aug.

II. Să nu lăsăm rugăciunea dacă momentan nu ne este ascultată. Nu împlinește D-zeu ce cerem a) pentru că cererea nu ni este ca și a leprosiului, constantă. b) Suntem păcătoși c) nu ni este spre folosul trușec, dar mai ales sufletesc.

Inch. Neincetat vă rugați:

C) *Dumineca lui Zacheu.*

„Și văzându-l toți cărteau zicând, că la un păcătos a intrat să sălășuiască” Luca XIX, 7.

Intr. Mare deosebire între spiritul lui Hristos și spiritul oamenilor răi! Oamenii răi se bucură dacă este cineva păcătos. El desconsideră. Hristos îl caută, îl mângăie, îl primește.

Trat. I. D-zeu nu voiește moartea păcătoșilor Ezech. XXXIII, 11. Evre. I, 1 Hristos a venit pentru cei păcătoși, în viața lui l-a căutat, înainte de moarte s'a rugat pentru ei. Nu este așa păcătos pe care să nu-l primească, de merge la EL Pilda fiului răităcit, a păstorului bun, a servitorului netrebnic Ps. C II, 13; Is XII, 3.

II. Mântuirea ta este în voința ta, D-zeu face tot ce poate face — nevătămând voia ta liberă „D-zeu care te-a creat pe tine fără tine, nu te va mântui fără tine. Sf. Aug. A voi D-zeu să mântuiască lumea de potop... mult timp a făcut Noe corabia; D-zeu nu a voit să piară Ierusalimul pildele, învățătura cea multă alui Hristos în Ierusalim Luc. XIX, 42.

Inch. Azi când auziți glăsul D-lui să nu vă învârtoșiți inima noastră. — Ami —

BIBLIOGRAFIE.

— P. Dulfu: Ion săracul și alte povești ed. II. Pr. Lei 25.

— Cunoștințe folositoare: Iie Isvoranu: Cultura tomatelor — Lămurirea potopului de I. Simionescu — Tiparul de Vas. Romanescu; câte 5 Lei.

Pagini alese: Poezii de Cincinat Pavelescu, 4 Lei.

Toate la „Cartea Românească” București.

„Tipografia și Librăria Românească” Oradea. — Redactor resp.: Păr. Dr. Aloisie L. Tăutu.

